

Arrest

nr. 108 894 van 2 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet genoemd).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat U. BEUSELINCK en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Farahgard (district Ghorband van de provincie Parwan), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. Sinds uw 9de zou u in een garage hebben gewerkt nabij het districtshuis van Siya Gerd waar u zou zijn opgeleid tot automecanicien. Een commandant van het districtshuis zou regelmatig zijn privé-wagen naar uw garage hebben gebracht en hebben opgemerkt dat u uw werk goed uitvoerde. Op uw 18de zou deze commandant, genaamd Mossaeed, u hebben voorgesteld om als garagist op de technische afdeling van het districtshuis te komen werken, waar u zou instaan voor het onderhoud van de politiewagens. Toen u ongeveer 3 maanden op uw nieuwe post zou hebben gewerkt, zou er op een woensdagavond een onbekende man aan uw deur hebben geklopt. Hij zou u hebben verteld dat zijn wagen aan de moskee stond en niet meer wou starten en u hebben gevraagd met hem mee te gaan om de wagen te herstellen. Onderweg naar de moskee zouden de inzittenden van een wagen die jullie passeerde u hebben gedwongen in te

stappen. Er zou een doek over uw hoofd zijn getrokken en ongeveer een uur verder zou de wagen op een verlaten plaats zijn gestopt. De drie personen uit de wagen en de ene persoon die aan uw deur had geklopt, zouden er voor u hebben gestaan. Ze zouden hebben gezegd dat zij talib waren en dat ze een opdracht voor u hadden waarvoor u goed betaald zou worden. Uit pure schrik zou u hebben ingestemd de opdracht uit te voeren, nl. het plaatsen van een bom onder de wagen van commandant Mossaeed. De talibs zouden u nadien terug naar huis hebben gebracht en u hebben verboden aan iemand te vertellen wat u was overkomen. Zij zouden u de volgende vrijdag opnieuw oppikken om de verdere details van de opdracht te bespreken. Nadat u terug thuis zou zijn aangekomen, zou u uw vader hebben ingelicht over het incident. Hij zou u er echter van overtuigd hebben dat u deze opdracht niet mocht uitvoeren en zou, aangezien u al had ingestemd met de Taliban, ook meteen uw vertrek uit Afghanistan hebben geregeld. De volgende ochtend, op donderdag, zou uw vader u naar een oude vriend van hem hebben gebracht. Deze zou een smokkelaar hebben gecontacteerd en diezelfde donderdagavond nog, in de winter van 2011, zou u met de smokkelaar zijn vertrokken. U zou op 9 december 2012 in België zijn aangekomen en diende uw asielaanvraag in op de volgende dag. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw taskara neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen te moeten vrezen met de Taliban. Vooreerst dient in dit verband te worden bemerkt dat de verklaringen die u hebt afgelegd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) op 30 januari 2013 niet stroken met uw verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 17 december 2012. Zo verklaarde u bij de DVZ dat de Taliban op een dag naar uw garage zou zijn gekomen met de vraag om een bom te plaatsen onder een militaire wagen en dat u dit had geweigerd (gehoorverslag DVZ d.d. 17 december 2012). Tijdens uw gehoor op het CGVS meent u echter dat de Taliban naar uw huis was gekomen en verklaart u expliciet dat u tot twee maal toe had ingestemd met hun eis (gehoorverslag CGVS, p. 21). Verder maakte u tijdens het gehoor op de DVZ nergens melding van uw vermeende ontvoering door de Taliban (gehoorverslag DVZ d.d. 17 december 2012). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, beweert u evenwel dat u bij de DVZ dezelfde verklaringen hebt afgelegd als op het CGVS. Dat dit daadwerkelijk het geval zou zijn, is maar weinig geloofwaardig. U verklaarde immers aan het begin van uw gehoor bij het CGVS dat uw interview bij de DVZ goed verlopen was (gehoorverslag CGVS, p. 2) en u hebt zelf het gehoorverslag van de DVZ ondertekend, waarmee u toen had bevestigd dat de verklaringen die daar werden neergeschreven en u nogmaals in het Dari werden voorgelezen correct waren. Dat uw verklaringen afgelegd bij het CGVS dergelijke flagrante tegenstrijdigheden bevatten met de verklaringen die u aflegde bij uw aankomst in België en dat deze tegenstrijdigheden bovendien de kern van uw asielaanvraag betreffen, doet ernstige afbreuk aan het verdere geloof dan nog kan worden gehecht aan uw vluchtmotieven. Daarnaast blijken uit uw verklaringen ook nog andere elementen die verdere vragen doen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag en de problemen die u beweert te hebben gekend in Afghanistan. Zo kunt u geen enkel bewijs neerleggen van het werk dat u beweert te hebben uitgevoerd als garagist voor de technische afdeling van uw districtshuis in Siya Gerd. U beweert in dit verband dat u enkel een badge had, maar dat deze onderweg naar België van u werd afgenomen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Dat u echter geen andere bewijsstukken van uw werk voorlegt, mag verbazen. U verklaart immers zelf dat u, nadat u van andere mensen in het opvangcentrum had gehoord dat u documenten nodig had, een vriend in Iran had gecontacteerd wiens vader in Kabul woont. Deze zou dan naar uw ouderlijk huis zijn geweest om daar uw taskara op te halen en die vervolgens naar het opvangcentrum door te faxen (gehoorverslag CGVS, p. 17-19). Wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat u deze man dan ook meteen had kunnen vragen andere bewijsstukken i.v.m. uw werk of problemen op te halen bij u thuis, meent u dat u geen dergelijke documenten had (gehoorverslag CGVS, p. 18). Dat u echter bij een overheidsdienst tewerk zou zijn gesteld, maar daar geen attesten of andere documenten van zou hebben, is weinig waarschijnlijk. Bovendien is het erg opmerkelijk dat u er dan niet aan zou hebben gedacht om te vragen naar (nieuwe) attesten die uw werk of problemen zouden kunnen ondersteunen. Uw verklaring dat u 'niet wist dat dit hier nodig was', staat dan ook haaks op uw latere verklaring dat u in het opvangcentrum wel was verteld door andere bewoners dat alle bewijsstukken belangrijk zijn (gehoorverslag CGVS, p. 19). Verder kunnen er ook heel wat vraagtekens worden geplaatst bij uw vertrek uit Afghanistan. Zo is het maar weinig aannemelijk dat slechts 24 uren na uw ontvoering door de Taliban uw vertrek al zou zijn geregeld en u het land zou hebben verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 22 en 24). U meent in dit licht dat een goede vriend van uw vader een smokkelaar kende, maar weet verder niet te zeggen hoe die vriend van uw vader heette (gehoorverslag CGVS, p. 20 en 22). Dat u dit niet weet, is te meer opmerkelijk gezien uw verklaring dat u een ganse dag in het huis van deze man zou hebben verbleven vlak voor uw vertrek

en dat hij uw vader financieel zou hebben geholpen bij de betaling van uw reis (gehoorverslag CGVS, p. 22-23 en 24-25). Dat u bovendien geen weet blijkt te hebben van het bedrag dat werd betaald voor uw vertrek, doet verdere afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Daarnaast dient ook te worden bemerkt dat u erg oppervlakkig blijft wat betreft de opdracht die u voor de Taliban zou moeten uitvoeren. U meent in dit licht dat u 'een bom onder de wagen van de commandant moest plaatsen' (gehoorverslag CGVS, p. 21). U meent verder geen details te kennen over de opdracht en dat de Taliban u had gezegd dat zij u een paar dagen later, op vrijdag, terug mee zouden nemen om verder af te spreken (gehoorverslag CGVS, p. 23-24). Dat zij u eerst zouden ontvoeren om een vage omschrijving van uw opdracht te geven en u dan twee dagen later opnieuw mee te nemen, is opmerkelijk. Er kan immers worden verondersteld dat u de politie had kunnen inlichten en dat zij dan op die bewuste vrijdag de Taliban konden opwachten wanneer zij u opnieuw zouden komen halen. Ook u kunt geen verklaring bieden op de vraag waarom de Taliban u, als wildvreemde, hiertoe zou vertrouwen (gehoorverslag CGVS, p. 24). Bovendien is het op zijn minst bevreemdend te noemen dat de Taliban u zou hebben gezegd 'dat zij u wel zouden vinden', maar dat zij evenwel niet zouden hebben gemerkt dat u op donderdag al uw huis had verlaten en niet meer naar uw werk was geweest. Ook bij deze bemerking weet u geen verduidelikend antwoord te bieden (gehoorverslag CGVS, p. 21 en 24). Ten slotte is het feit dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van de situatie van uw familie in Afghanistan opmerkelijk (gehoorverslag CGVS, p. 25). Er kan immers worden aangenomen dat, gezien de door u beweerde dreigementen van de Taliban en het feit dat zij wisten waar u woonde, dit incident en uw vertrek uit Afghanistan ook voor uw familie gevolgen kon hebben. Dat u echter niet hebt geïnformeerd naar de situatie van uw familie, ondanks het feit dat de vader van uw vriend bij hen thuis is geweest en u nog steeds contact met deze vriend onderhoudt (gehoorverslag CGVS, p. 17-18 en 25), getuigt van een opmerkelijke desinteresse in uw asielrelaas. Deze doet dan ook nog verdere afbreuk aan het geloof dat kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de Taliban. Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat aan uw voorgehouden vrees voor de Taliban in Afghanistan geen geloof meer kan worden gehecht. Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. Uw taskara betreft immers geen elementen die in bovenstaande beslissing in vraag werden gesteld. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Hoewel u afkomstig blijkt te zijn uit het district Ghorband van de provincie Parwan (gehoorverslag CGVS, p. 3-9), kan in uw geval evenwel worden bemerkt dat u geen elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan worden geoordeeld dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in uw provincie te ontlopen. In casu kan de situatie in de hoofdstad Kabul worden bekeken. Op basis van uw verklaringen oordeelt het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert in Kabul een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw nichtje aan wie u zou worden uitgehuwelijkt samen met haar ouders in Kabul woont (gehoorverslag CGVS, p. 10). Verder verklaart u ook dat u in Afghanistan nooit problemen kende met de autoriteiten of met andere burgers (gehoorverslag CGVS, p. 15). Dat u nergens elders zou kunnen verblijven omwille van de dreiging uitgaande van de Taliban (gehoorverslag CGVS, p. 25) kan – gezien de ongeloofwaardigheid van uw problemen (zie supra) – niet in overweging worden genomen. Verder haalt u dan ook geen redenen aan waarom u zich niet elders in Afghanistan zou kunnen vestigen (gehoorverslag CGVS, p. 25). Ten slotte verklaart u naast het Dari ook deels het Pashtu machtig te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 15), wat uw kansen op een goede integratie nog meer verhoogt. Gezien bovenstaande is er dan ook geen reden waarom u niet de mogelijkheid zou hebben om naar Kabul te verhuizen en zich aldaar te vestigen. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni

2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisereerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen wel degelijk met elkaar overeenkomen en dat het weglaten van bepaalde details tijdens het eerste gehoor er niet automatisch toe leidt dat deze details niet juist zijn. Hij stelt ook dat hij niet kon inschatten welke details hij diende te vermelden en hij wijst op zijn jonge leeftijd en op het feit dat hij tijdens het eerste gehoor nog maar net in België was en de onbekende omgeving en omstandigheden een invloed hadden op de toestand waarin hij verkeerde op het ogenblik van het afleggen van zijn verklaringen.

Verder wijst verzoeker erop dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er in Kabul geregeld aanslagen met bembommen, zelfmoordaanslagen en raketaanvallen zijn. Er is dus geen afdoende motivering om verzoeker naar deze voor hem onbekende en onveilige streek terug te sturen.

2.1.2. Stukken

Op 26 maart 2013 heeft verzoeker bijkomende stukken neergelegd. Naar eigen zeggen gaat het om getuigenissen uit zijn dorp van herkomst en foto's van verzoeker in de autogarage waar hij werkzaam was.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Stukken

De Raad stelt vast dat de getuigenissen die verzoeker op 26 maart 2013 bij de Raad heeft neergelegd niet in de taal van de rechtspleging, het Nederlands, zijn opgesteld en dat ze niet vergezeld zijn van een eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) weert de Raad deze stukken uit de debatten. Artikel 8 PR RvV luidt immers als volgt: *“De stukken waarvan de partijen willen gebruik maken worden in originele vorm of onder vorm van een kopie voorgelegd en dienen, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld te zijn van een voor (sic) eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling, is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen”*.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielaans.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 30 januari 2013 niet stroken met zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 december 2012.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat de taliban op een dag naar hun garage kwamen en vroegen om een bom te plaatsen in een militaire wagen en dat verzoeker dit weigerde (vragenlijst, 4). Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde verzoeker echter dat de taliban naar zijn huis kwamen, dat ze hem ontvoerden en dat hij uit schrik instemde met hun eis (gehoorverslag, 21).

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat deze verklaringen wel degelijk met elkaar overeenkomen. De garage is immers aan verzoekers huis gehecht, zodat het om dezelfde plaats gaat. Deze bewering komt echter niet overeen met wat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde. Daar stelde hij immers dat hij van zijn negende tot zijn achttiende in de garage van Sher Sha werkte, dat die garage dichtbij het districtshuis lag en dat hij daar alleen naartoe ging. Later werkte hij in de garage van het district die op vijf minuten van het districtshuis lag (gehoorverslag, 11-14). Nergens verklaarde verzoeker dat hij thuis een garage had. Uit zijn verklaringen blijkt ook niet dat de garage waar hij werkte aan zijn huis was gehecht.

Verder stelt verzoeker dat het weglaten van bepaalde details tijdens het eerste gehoor er niet automatisch toe leidt dat deze details niet juist zijn. Hij stelt ook dat hij niet kon inschatten welke details hij diende te vermelden. De Raad is van mening dat verzoekers ontvoering door de taliban absoluut geen detail is en dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij dit zelf ook kan inschatten. Het feit dat verzoeker tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van deze ontvoering ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn asielaans.

Verder wijst verzoeker nog op zijn jonge leeftijd en op het feit dat hij tijdens het eerste gehoor nog maar net in België was en de onbekende omgeving en omstandigheden een invloed hadden op de toestand waarin hij verkeerde op het ogenblik van het afleggen van zijn verklaringen. De Raad is echter van mening dat ook van een jonge persoon die nog maar net in België is mag worden verwacht dat hij eensluidende verklaringen kan afleggen over de belangrijkste elementen van zijn asielaans.

De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn zo flagrant dat ze elke geloofwaardigheid aan het asielrelaas ontnemen.

De foto's van verzoeker in de autogarage waar hij werkzaam was kunnen hier niets aan veranderen. De Raad betwist immers niet dat verzoeker in een garage werkte. Dat element is echter op zich niet voldoende om geloof te hechten aan verzoekers asielrelaas.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

De Raad wijst er vooreerst op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

Verder is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten "*alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.*" De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit het Cedoca-rapport van 15 juni 2012 blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kabul bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport van

11 juli 2012 vooral uit zelfmoordaanslagen en berrmbommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor berrmbommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen.

Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Er is dus geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg lopen burgers in de stad Kabul op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.2.5. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER